

ARXIU MONTSERRAT PUJOL. Nadal 2008

Núm. 18 (des de l'any 1991). Felicitació

El full de l'any passat d'aquest Arxiu va merèixer el següent comentari de l'amic Jordi Cots i Moner (1927), poeta, i entre altres coses membre de l'Institut d'Estudis Catalans i de la "Comissió de la Infància" de Justícia i Pau:

Hem estat molt contents amb la teva felicitació de Nadal. El pessebre de Solius ja forma part de les nostres vides. Però, sobretot, ens han emocionat els poemes de la teva àvia, tan senzills, en el millor sentit de la paraula, tan directes.

Per altra banda, el calendari *Quaresma'08* editat pel bisbat de Girona incloïa un aforisme de Montserrat Pujol el dia 18 de març: "No et faci por el 'què diran'; / tu vés seguint endavant".

N A D A L E S

ALEGRIES I SOSPIRS

Ara arriben els pastors
portant ofrenes preades;
davant del Nin, tan formós,
ben alegrois, fan ballades.
El Noi somriu dolçament
mentre a la Mareta mira...
Com més es van comprenent,
la Mare de Déu sospira.

Per la senderina d'aquest món ingrati
Jesús que hi camina, senyal hi ha deixat.
La senyal divina d'un amor alat.

Dins la humil caseta
de l'Infant Jesús,
la seva Mareta
hi maneja el fus.
Sant Josep treballa
dintre del seu clos,
el cor no li falla
de Pare i espòs.
I amb vida tranquil·la
s'apropa a la mort;
tancant sa pupil·la
el braç del Déu fort.

El plor de l'Infant com fèrtil rosada
fecundi el dolor i el plor d'Orient.
Al poble enyorat de vostra alenada,
porteu-li el conhort de vostra abraçada...
ungida de fe i d'amor vehement. [1957]

El Nen té el cor rendit per la flaqueza humana,
al seu mirar manyac hi ha espurnes de perdó;
té els braços eixamplats per fer la via blana
al pobre pecador.

Qui diria que les venes
s'han tonat un líquid dolç?
Qui diria que les penes,
amb la llum de les carenes,
llum d'estels i llunes plenes,
un consol seran per molts?

En el cor, l'alta pregària
com un ample Déu vos guard;
i en tot lloc, la lluminària
que il·lumini el cap al tard.

És Nadal i hem d'ésser tots
com una massa compacta,
d'un sol amor i un sol pacte.

Havent-se celebrat aquest any el 150è aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a Lourdes (*fr* Lourdes) quatre anys després de la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció de Maria (1854), reproduïm el següent poema de M. Pujol, de fortes connotacions històriques.

IMPRESSIÓ ESCRITA A LOURDES (1-7-1936)

La Verge que aquí a Lourdes va aparèixer,
que ens mostri que és la mare dels sofrents,
que ens guïi; i en tot cor faci renéixer
la sentor dels més nobles sentiments.

Que l'Espanya que viu tan desolada,
plena avui de dolors i malvestats,
sigui prompte, ben prompte, deslliurada
recobrant tot seguit la llibertat.

Car no és morta la fe del nostre poble,
no són mortes les seves tradicions;
com un immens eixam avui s'acobra,
per elevar a Déu ses oracions.

Si vénen els ateus a enderrocar-ne
els temples, santuaris del Senyor,
no faltarà qui vingui a edificar-ne
un altre de més íntim dintre el cor.

Puix la gràcia de Déu pertot traspua
inflant els esperits més entontits,
quan ve l'hora de la batalla crua
els apocats es tornen decidits.

Amunt, amunt els cors, car la tempesta
vindrà un dia que prou amainarà;
els cors jolius repiquin tots a festa...
Ja s'acosta la glòria de demà!

Un altre fet d'actualitat, enguany, ha estat la secada. Us oferim, doncs, de Montserrat Pujol:

PENSANT EN LA SECADA

El món està sec del tot,
de l'aigua que arreu fa falta;
ja gairebé ni entre el llot
en resta un glop de malalta.

Els sembrats ens fan sofrir,
la secada ens dóna angoixa,
la font dóna un rajolí
amb una veu tota moixa.

Només el que és abundant
són les llàgrimes que corren...
no per l'emoció d'un cant:
per penes que mai s'esborren.

El plor ple de salabor
a la terra no fecunda;
enlloc no deixa saó...
De pena i dol tot ho inunda.

Si el món trobés el secret
de retornar l'alegria,
qui sap si el cel, satisfet,
de goig i pau ploraria!

21-3-81

Com un missatge venturós
va davallant l'aigua tan pura,
esbadellant l'ambient polsós,
i va esborrant tota sutzura
amb un posat tot llagrimós,
un llagrimaig que ningú atura
perquè l'envia el Poderós.

Feu, oh Senyor, que el cel, obert,
no vulgui cloure les parpelles,
tot allargant el bell concert,
i enmig de llagrimetes belles
ens deixi el món més tendre i verd,
tot vigilant fruites novelles.

17-3-82

PREGÀRIA

La pluja ens sigui un ajut,
la neu un compàs d'espera,
i que s'acabi l'eixut,
fent florir la primavera.

Que hi hagi aigua abundant.
Que no ens angoixi la vida
sempre haver d'estar pensant:
Ai!, l'aigua ja és exhaurida!

Que puguem rentar amb repòs,
sense angoixa, sense pena,
i el camp es vegi ufanós
amb fruita de tota mena.

Guardeu-nos, a més a més,
de malures, pedregades,
i que arribin els diners
per veure taules parades.

Amb tots els fills al voltant,
somrients i fent tabola;
i amb cor d'amor flamejant
i afectuós per dir-se: Hola!

20-2-81

**Bon any nou
dos mil nou!**